

Any II - Núm. 17

20 març 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—I per qui votaràs, tu?

—Ai filla, no ho sé: encara no he vist els retrats dels candidats.

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Telef. 813-S. P.

**CHEZ
NELLY**

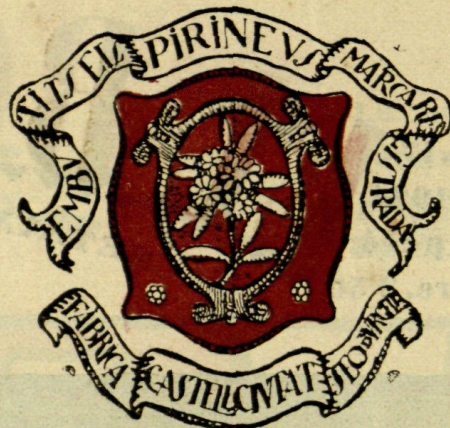
22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^a
BARCELONA (G).

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

Establiments **MARAGALL**
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

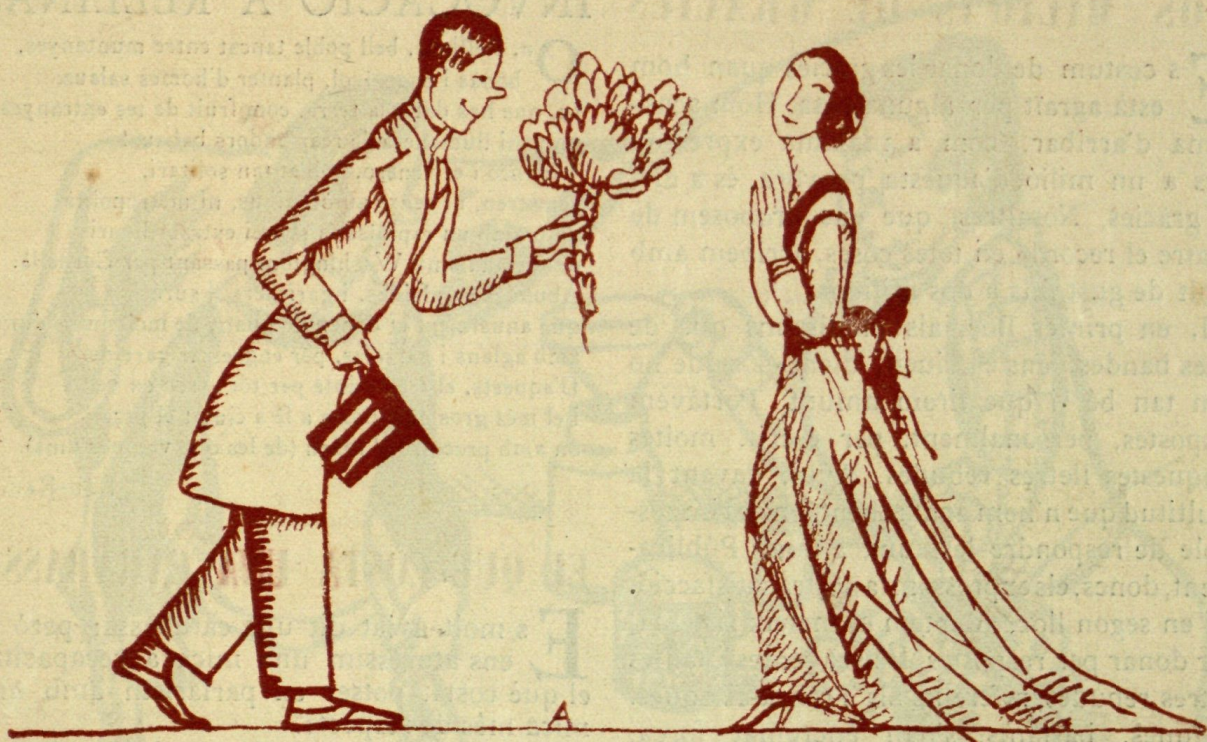
Ep: Atenció!

*Aiat podreu comprar,
a totes les llibreries*

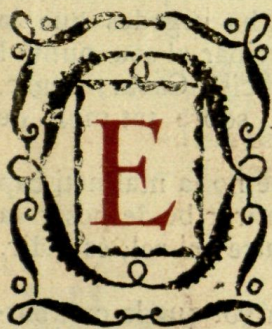
"LLATZER DE TORMES"

UAB

Biblioteca de Comunicació

E L O G I D E L A C O L

En els temps que correm han estat escrits molta mena d'elogis. I hom ho comprèn bé; puix que la situació és tal, que només que lloances mereix. Es clar que no ha estat escrit d'ara, precisament, *l'elogi de la paraula*, que el Mestre Maragall dictà. Si avui visqués el gran Maragall, ens sembla que la millor manera que ell entendria de dir l'elogi de la paraula, fóra amb un *mutis* d'aquells tan recaragolats, i que fan anar la processó per dintre. Entesos?

Doncs, com deïem, molts d'elogis han estat escrits; tals com, per exemple: l'elogi del nas, l'elogi de la samarreta, l'elogi de la pesseta, l'elogi de certa mena de fusta, l'elogi del porc, l'elogi de la sala de rebre, l'elogi del biberon, l'elogi del Rei Herodès; i d'altres, i molts d'altres encara.

El què no sabem que hagi estat fet és l'elogi de la col. I en nom de col podríem entendre tota verdura i altres fruits de la terra; que Déu ens la conservi sana i salva, i amb prou força per a resistir les plagues de tants paràsits i malures que la malmeten, com és ara la llagosta, les rates, el pugó, dragons, i escorpits, i cucs de mala bava.

En altres temps, què us diré jo, la col, l'escarola, flns l'enciam i la patata, eren objectes que les minyones i tot miraven amb menyspreu. Avui no és rar de veure persones molt ben posades que, en passar per davant de una botigueta de verdures i d'altres articles de boca, es lleven el barret, a semblança del què puguin fer certes tribus africanes davant els amulets i les mascotes d'or i diamants; i a semblança del què fan certs individus de per aquí, en veure els quals, nosaltres, cuitem a tocar ferro.

I així com abans l'expressió de «remena una olla de cols» era una expressió poc fina, que denotava un baix concepte d'algú, avui veureu les dames més exigents, i les senyoretetes més encarmel·lades, que parlen d'aquestes coses amb el *pisto* i l'elegància de les grans solemnitats.

Collarets de perles, solitaris, esmalts... això no és res; avui la senyora es fa veure per la verdura que duu a la cistella, més ben dit al moneder.

Tant és així, que tenim entès que en les pròximes exposicions d'automòbils, en les carreres de cavalls, i en les tómboles més distingides, els premis, i les apostes, i les sorts consistiran en un grapat de cigrons, en mitja dotzena de mongetes del ganxet, etc. També algun manat d'alfals.

Tant és així, que el mateix senyor Sala, com a demostració de la seva gran opulència i poder, duu sempre al seu damunt un magnífic tronxo de col.

DOS MILIONS DE GRACIES

Es costum de donar les gràcies quan hom està agraït per alguna cosa. Hom acostuma d'arribar, 'com a màxima expressió, fins a un milió d'aquesta penyora, és a dir, de gràcies. Nosaltres, que ens proposem de «batre el record» en totes coses, arribem amb molt de gust fins a dos milions.

I, en primer lloc, als moltíssims que de totes bandes, ens escriuen, dient-nos que ho fem tan bé, i que tirem amunt. Portàvem respostes, personalment, per escrit, moltes d'aquestes lletres rebudes. Avui, davant la multitud que n'hem anat rebent, ens és impossible de respondre-les, una a una. Públicament, doncs, els expressem la nostra satisfacció.

I en segon lloc, adoptem el mateix sistema, per donar per respostes les set centes i tantes lletres rebudes, referents als Trenca-closques. Algunes, bastants, s'han encremat força; però no podem especificar. Serà per un altre dia.

I tercerament, i d'una manera molt especial, als amics d'Amèrica, que segueixen demostrant que són uns «trumfos».

Tot plegat: dos, quatre, sis milions de gràcies.

LA OLLA GRAN A DINS DE LA PETITA

A comprar, amb dues cistelles: la petita, per la minestra; la gran, per a portar-hi els diners que val la compra.

INVOCACIÓ A RELLINÀS

Oh, Rellinàs, bell poble tancat entre muntanyes, bonàs i pagesivol, planter d'homes salaus: tu, que has dat a la terra, com fruit de tes entranyes, un geni llumanera de resplandors babaus! T'invoco i et venero, poblet tan solitari, sens tren, ni sense autòmibus, ni metropolità, però amb un rapidíssim servei extraordinari de tartana amb Washington, passant per Cornellà. Abundes en alzines, i garrofers, i suros que anualment et donen un guany de molts mils duros, amb aglans i garrofes, per engreixar garrins. D'aquests, el teu recinte per tot arreu en vessa i el més gros ens envies a fè a ciutat el peça on amb processó el reben (de les que van per dins).

RAU-RAU.

EL QUE COSTA UNA CARABASSA

Es molt aviat dit una carabassa; però si ens aturèssim una mica a recapacitar el què costa, potser en parlàriem amb una mica més de respecte.

Es veritat que, generalment, les carabasses creixen amb gran velocitat; però també, ens feia notar, un home molt entès, precisament, l'hortolà del senyor..., hi ha vegades que la carabassa tarda molt d'arribar al seu punt. I que en costa, de sacrificis! Cavar, regar, torna a cavar, i fems... sobre tot molt de fems.

Després cal vigilar que no la malmeti cap desgràcia, cal collir-la i mirar bé de posar-la en un lloc que li doni l'aire i el sol, és a dir, que es vegi força.

I si, finalment, un hom vol que la carabassa sigui allò que es diu una carabassa de veres, i que pugui surar per tot arreu, cal buidar-la amb compte, treure-li la polpa i les llavors. I cert que les llavors de la carabassa són un vermífug excellent, és a dir, que fan fora els cucs de l'organisme humà; sobre tot una mena de cuc, una bestiola anomenada solitària; sí, i ben solitària, encara que rumbegi de ben acompanyada; i que és una bestiola que xucla molt, que menja molt, i que de vegades us fa patir qui sap-lo per expellir-la.

Això sí, un cop ben buida, la carabassa, i ben seca, és forta com una mala cosa. I fa grans serveis: es deixa fàcilment omplir del què sigui, i per qui sigui: ahir Pau, avui Pere, demà Berenguera.

Ara, de vegades, el dia que hom menys s'ho espera, fa clecl, s'esquerda. I—bona nit i bona hora!—tot se'n va en omnis la carabassa, i els que s'aguanten o suren amb la carabassa.

CARABASSOT.

— Quants litres de llet li dona la vaca, cada di a?
 — Vint-i-cinc litres.
 — I els ven tots?
 — Sí; fins a cinquanta i tot.

Ai! el vot femení!

Hi ha hagut un extremament general, en veure reconeguda a les dones la facultat d'emetre vot. Moltes i enceses discussions han esclatat ací i allà.

Les dones, a casa! diuen els uns; els altres diuen, la dona al carrer; prou llana al clatell!

Potser, ben mirat, els uns i els altres tenen raó. Els qui diuen les dones, a casa; perquè, fillets de Déu, corre cada gata per llebre, que fa feredat; i, naturalment, el qui s'estima les seves, l'escama l'exhibició de tanta «vida alegre».

Els qui diuen la dona al carrer! potser també tenen raó, en considerar que la flamant reforma assenyala el dret de votar únicament a les mestresses amb casa oberta.

Les mestresses de cases obertes, quina gatzara!

Hi ha un individu, amic d'estadístiques rares i pintoresques, que a aquestes hores, ja té fet el cens d'aitals mestresses. Es un individu pertanyent a una certa «lliga», i el qual individu està que no cap a la pell, de satisfet; ara té una esplèndida ocasió de palestar el fruit de la seva tasca com a membre de la susdita «lliga».

Però, si anem a mirar prim, el xicot no les té pas totes, està que diríem una mica encorregut: ¿per qui deuran votar aquestes mestresses? L'enigmàtic interrogant el tortura.

(La U. M. N., que sempre s'ha distingit per la netedat dels seus procediments, i per la transparència dels seus fons de campanya, es troba a racés de qualsevol sospita).

Per qui deuran votar?

El nostre amic ens prega que deixem l'interrogant obert, per si algun amable llegidor té manera de treure'l de dubtes.

REPÓRTER

ARRIBA la Primavera. Perdoneu, amics; aquest any arriba la Primavera amb esquellots. Amb esquellots, i amb una granel·lada que esparvera.

Hi ha un corrent, molt estès entre el poble, que diu que molta granel·lada vol dir molta salut; per tal com en un cos dèbil, i sense vida, els grans no hi tenen res a fer, no hi tenen res a menjar. Si, doncs, haguéssim de creure aquesta general creença—que, sigui com sigui, no està mancada de fonament—hauríem de reconèixer que estem fruïnt d'una vida pletòrica, d'una vida puixant, que som un cos molt viu, i que la salut ens sobreïx pels quatre cantons, baldament ens trobem en Quaresma, i haguem de dejunar.

De tota manera, i fins creient en la nostra gran salut, i en la nostra gran vida, no havem de deixar de reconèixer que la granel·lada molesta. I que el dia que d'ella ens haurem pogut alliberar... ai! amb quina satisfacció que respirarem!

I, decididament, sembla que contra els grans, i per alliberar-se de la granel·lada, més que no

pas remeis i metgies per fora, millor van els remeis per dins.

Ep, doncs; és qüestió de no badoquejar: i de mantenir l'escalforeta de dins, el caliu de la vida.

Després, ja anirem a fora, a fer una bona berenada; n'hi haurà per llepar-se els dits, i perquè els àngels hi cantin.

EL TEU GERMÀ.

Quina rebentada, a la caiguda!

DALT d'un serrat hi havia un corb menjant-se un formatge; mentre la guineu, s'estava a baix, arplegant les molles que queien.

El corb pregunta a la guineu:

—Vols venir al Cel, que fan unes bodes?

—Com hi aniré, si no puc volar?—respon la guineu.

—Jo t'hi portaré, puja damunt les meves ales.

La guineu puja damunt les ales del corb; el corb es posa a volar amunt. Quan ja és un bon tros amunt, el corb fa:

—Que veus terra encara, guineu?

—Una mica, encara; vola, vola més amunt—respon la guineu.

El corb vola que vola, sempre amunt, amunt. Torna a preguntar a la guineu si encara veu terra. La guineu respon que a penes la lluca. Aleshores quan més, la guineu, estarrufada estava i satisfeta, i que ja li semblava d'agafar el Cel amb les dents, el corb, li diu així:

—A on t'estimes més de caure, la guineu: en terra o en terreta.

—Ni en terra ni en terreta.

Més amunt, sempre, més amunt.

I torna el corb:

—Et dic que a on t'estimes més de caure: en terra, o en terreta.

La guineu (ai, adéu el Cel, i les bodes!), la guineu respon:

—Si he de caure, vull caure en terreta.

Lavors el corb gira les ales, i la tira daltabaix. La guineu roda que roda, tomba que tomba avall; cada cop més furient, com un llamp.

I tan alta que ja estava!—pensa.

Si d'aqueta m'escapo...

I això pensant, cau en terra, rebentada.

—Què vols que et digui; això no és el vot de les dones, és el vot de les vídues.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Cebes de Sabadell

MAI no hauríem dit que en la nostra terra existís un indret la prosperitat del qual estés íntimament lligat amb la llana. No ens referim pròpiament a la llana que es cria a l'esquena de xais, moltons i ovelles.

La primera matèria que els actius sabadellencs, i que els afortunats de Terrassa apliquen a les indústries, és una matèria que els alquimistes antics haurien classificat de matèria *noble*, equiparant-la als metalls que repugnen qualsevolga aleació. Es, doncs, net i pelat, que no ens hi podem referir, a aquesta llana, que els matalassers espongen a bastonades, sense miraments, i a pretext que ho fan molt rebé.

Volem referir-nos a aquells filaments que solen presentar-se cap allí al clatell, i que solèm dir-ne pèl, borriçol o llana i amb la qual els eixerits compten per a llurs especulacions.

Una excepció, però, podríem trobar amb l'escomesa que l'estol de filòsofs, anomenats *cinics*, intentà no fa

gaire temps. Malgrat d'haver pretès rebatre les altres doctrines filosòfiques i d'haver emprat la llanterna, com Diògenes, no han trobat els caragols que havien de servir de menjar en l'àpat que els *procurava* el més cínic dels nous doctrinaris. Algú s'havia avançat a esquilar-la, la llana; i, per aquesta vegada, pot dir-se que ha estat el gos qui ha esquilat al gitano.

No passa ningú, no passa res per la típica Rambla de Sabadell, a causa d'un tancat que hi té la Companyia del F. C. Elèctric. Així com els Metros barcelonins s'han fet els amos dels principals passeigs, l'esmentada Companyia elèctrica ha tallat el passeig de la Rambla amb un tancat i en un tancar i obrir d'ulls... que potser durarà de catorze a setze mesos.

Ara sí que pot dir-se amb raó que Sabadell ciutadeja; fins a plena Rambla fan un «Metro»! I pensar que tants de mils de «metros» de roba fabricada s'estan morint de fàstig pels magatzems!

MANELET.

— Noia, aquest peix no és fresc com el d'ahir.
— Impossible, senyor; és el mateix.

DEM-NOS LES MANS

*Puntegem bé la rodona, puntegem;
puntegem bé la rodona.*

*Primavera n'ha vingut, l'hivern és clos:
les darreres neus es fonen,
i les vinyes ja brotonen.*

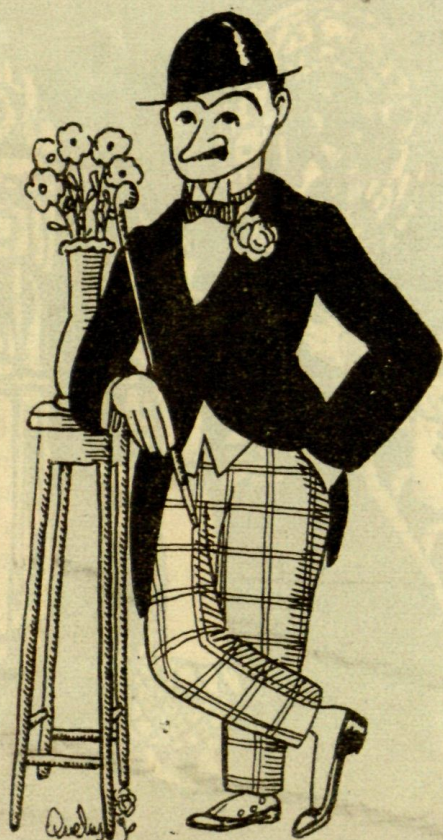
Primavera n'ha vingut, amb tot de flòs.

*Au al camp, au a la plaça, tots ací:
ballarem la dansa alegre;
tant se val, si a tots la febre
encomana una miqueta de verí.*

*Noies, joves, grans i xics, au a ballar,
que ballant es fa batuda;
si hi ha pedra punxaguda,
no hi fa res: el nostre cos s'enfortirà.*

*Puntegem bé la rodona, puntegem;
puntegem tots la rodona.*

F. IDEL.

— Un senyor, que després de la lectura de la nova llei municipal, ja ha resolt posar-se tranquil i fer-se retratar.

De com don Ramon va arribar a diputat

Ja ho deia la meva àvia; no hi ha com viure per veure'n, de noves. En el meu poble, un dia, ens varen facturar un xicot, molt xerraire, que li deien don Ramon; era un xicot, d'aquells que en diuen *entrometidos*; volia figurar a tot arreu, encara que la seva dèria era fer de facciós; en certa ocasió, donat el seu caràcter impulsiu, va ésser llençat de casa l'amo; però com que el món dóna voltes, degut a la seva portentosa oratòria, arribà, un dia, que es congracià amb aquell, i es converteix en el més entusiasta paladí de la seva causa.

Els amics de l'amo, especialment En Madeu, no ho veien amb bons ulls, que anés prosperant un nou valent dintre la colla; però com que l'amo ho «necessitava tot», per trobar-se a les portes de la ruïna, no tenia més remei que consentir-ho.

Com En Madeu eren quasi tots els de la colla, que el suportaven per força; tots havien de fer-se violència; i quan, com de costum, movia raons, hom exclamava: no en feu cas, ja el coneixeu, a don Ramon.

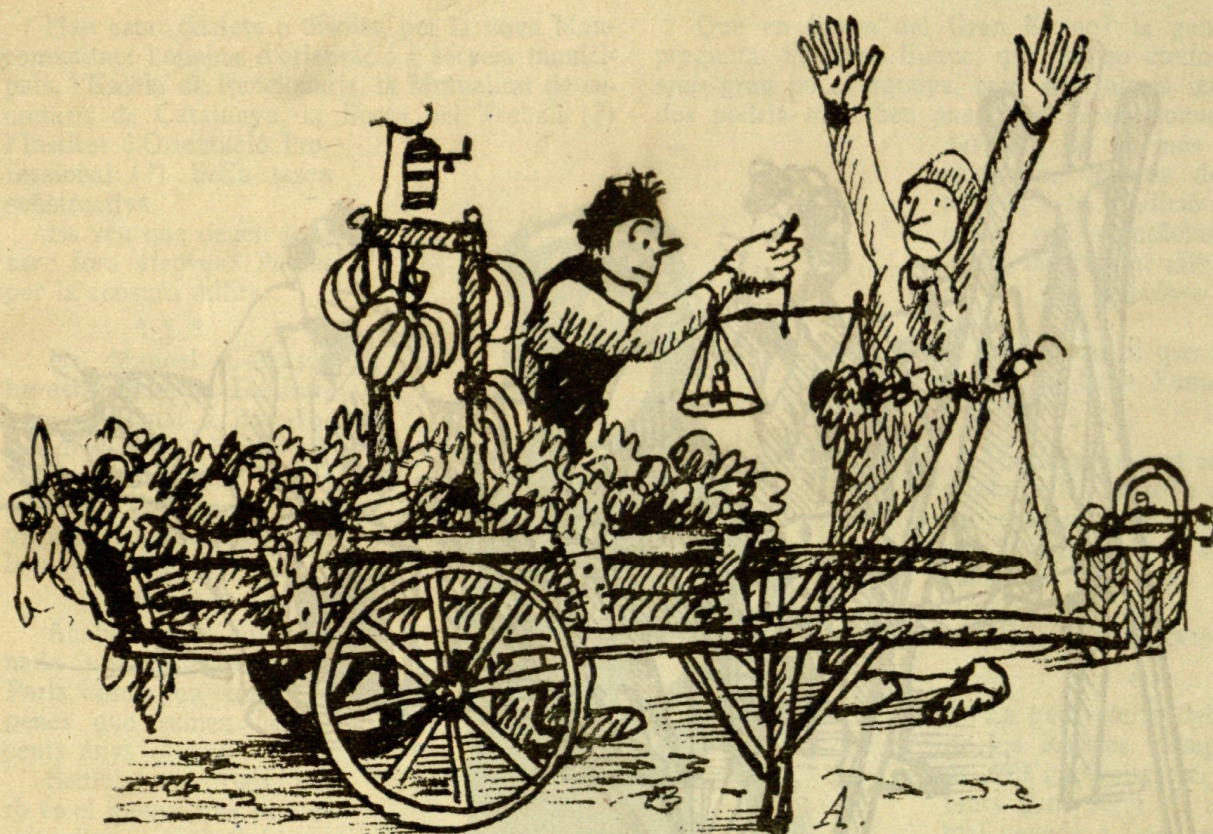
Heu's aquí que un dia, l'amo, per art d'encantament, es torna temporalment ric, i com que la seva dèria és d'intervenir en política, ja el tenim actuant de personatge, i preocupant-se de fer nomenaments. En aquells moments, l'amo podia disposar de dos nomenaments de diputat; i ja tenim els de la colla en funcions; que si serà l'Agustinet; que si serà el senyor Joan, que si serà el bon jan d'En Josep. En fi, després de llargues discussions, hom acordà, per unanimitat, nomenar l'Agustinet, i al seu cunyat En Josep, aquest com a desgreuje pel paper ridícul que temps enrera li havia fet fer, l'amo.

Els directors, que, per bé que traçuts, no comptaven amb la traça de don Ramon, deixaren l'assumpte en mans de l'amo; sinó que aquest, preocupat amb els seus quefers, el deixà abandonat; i, quan menys s'ho pensaven, es donen compte que don Ramon els ha amagat l'ou, valent-se d'un Guilla que li devia agraïment, per haver-li treballat, don Ramon, l'obtenció d'una creu, com apaga-focs.

Assabentats, els de la colla, corren a reunir-se a casa d'En Madeu (que dit sigui de pas, feia l'lit); aquest es desespera, crida, i hom diu si fins agafà un revòlver; llença imprecacions, i jura, i rejura que a estar ell bo, això no passaria. Ves com quedem! exclama. ¡Què diran, els nostres amics! ¡Quin paper més ridícul; la gent creurà que no tenim homes! L'Agustinet no vol acceptar, si ho és don Ramon; i tot son càbales i comentaris: fins que s'acorda visitar l'amo, i l'amo de l'amo, per si es pot evitar el fet. Però tot és inútil; com de costum, arribaren tard, i la planxa ja estava feta. Don Ramon era ja diputat; i En Josep, altra volta, a l'aigua! I ben mirat era lo natural. Don Ramon s'havia traspassat primer que En Josep.

I don Ramon fou diputat; i amb un aplom, que al nostre país en diem barra, afirmava que si va acceptar el sacrifici d'admetre el càrrec, era per la gran unanimitat de tots els de la colla en fer-li oferta... I la gent, reia.

GALTES

ARA VA AIXÍ

—Ai, ai! les escarxofes, a pes? No s'havia vist mai!

—Tampoc no s'havia vist mai... ..

SETS I VUITS

En una platja espanyola (pròpiament en la platja no; però vaja, no cal filar tam prim)... deïem, han estat pescades dues centes tonyines de "lindo prestigio".

Tonyines, i de prestigi? *No será verdad tanta belleza!*...

* * *

El senyor Unamuno, de pas cap a l'exili a Fuerteventura, ha rebut una oferta de deu mil botelles d'aigua mineral per part del marquès de la Cortina.

Deu mil botelles d'aigua? Qualsevol es creuria que això és una mena de *acertijo* o trenca-closques: veritat?

Com si en bones paraules volgués dir: "així t'ofeguessis!".

De tota manera—i, ara, parlant formal,—la broma pesada hauria estat si li hagués ofert deu mil botelles d'aiguarent... com sembla que algú ha fet a un altre senyor.

* * *

El senyor Gómez de la Serna, escriptor madrieny, posa un breu comentari, que vol ésser irònic i burlesc, als articles que vé publicant el senyor Cambó. Vé a dir que és clamar en el desert del món, i temps perdut el de l'exministre...

Nosaltres diríem, més aviat, que és temps perdut no el de l'exministre, sinó, tal vegada, el del ministre...

Quant a si es dedica a fer notes de viatjant... Qui parla, home!... I el senyor Gómez de la Serna, què fa?

I que, per ventura, creu que és de millor aprofitar el temps, venent cocaïna i salsa verda?

* * *

Es atribuïda a Cavour la següent dita:—Amb les garanties sospeses, governa un ximple".

Ens permetrà, però, el senyor Cavour l'honor d'una excepció a favor de casa nostra, oi?

* * *

El magnífic Ajuntament de Barcelona se les empen contra la pornografia. Doncs, ¿qui ho deia, que l'Ajuntament no feia res?

Sempre hi ha maliciosos, però. N'hi ha que diuen que això, fet en període d'escassetat, és per entretenir la gana; i per fer veure que es preocupa del problema de la carn.

* * *

Grans maniobres, grans manifestacions navals: els anglesos al Mediterrani; es pot dir els anglesos a casa nostra.

I és molt natural: en temps de vida cara, els anglesos abunden.

* * *

UAB
Biblioteca General

—Vaig pintar uns préssecs que em van sortir tan natural...
—Si ja sé,... que els ocells varen venir a bequejar.
—No home no; és la meva dona, que en va fer confitura.

Saben que hi ha una altra monarquia que fa tintines? Sí, ja ho saben: és la Pèrsia.

Després de Grècia, Turquia; després de Turquia, Pèrsia. Sí, sí; decididament, pel món van passant bugada.

* * *

En Lerroux ha complert 60 anys. A aquesta edat hom pot començar a ésser bon xicot, reposat i formal. En Lerroux és tot això: passaren, per no tornar mai més, per a ell, els temps d'eixalabraments i de "meriendas de negros".

Però això sí, malgrat dels seus seixanta, ell no fuig dels seus tretze, ço és la república. Acaaba d'abocar una interviu a *Le Temps*, de París (no és mocar-se en mitja mànega!), en la qual assegura que la República a Espanya són faves comptades.

Diu que n'està tan segur, que no li fa res d'esperar-se encara que sigui altres 60 anys.

Esperem, doncs!

* * *

A Madrid (?) ha estat estrenada una comèdia que duu per títol *Castigo de Dios*.

Quin títol més exacte... encara que sigui comèdia!

* * *

Aquests dies s'ha registrat el cas una mica xocant d'un foll, o maniàtic, que s'ha introduït en el palau del bisbe de dita diòcesi, anant a asseure's en la cadira del tron.

Assegut al tron, l'infeliç pobre diable, es sentia alguna cosa.

No és nou el cas.

* * *

La senyora Olga Petrova ha tirat una veritable bomba en el gran món nordamericà, presentant-se amb una mena d'abric-mantell format amb tres mil cues d'ermini.

No cal dir com la senyora Olga Petrova s'ha atret molt l'atenció, amb aital mantell.

Però, què diable! amb tots els respectes li hem de dir que d'altres han fet molta més forrola, amb una senzilla mantellina.

* * *

A Lisboa ha estat fundada una Lliga contra les encaixades de mà.

Sembla que ha estat motivat perquè molts, fent veure que són amics amb una estreta encaixada, després apreten i cargolen.

Ben pensat! I alerta, amb certs "amics".

* * *

Han estat desfets o disolts, per la nova Mancomunitat: l'oficina d'orientació i serveis municipals, l'Escola de Funcionaris, la Mutualitat de secretaris de Catalunya, la Borsa del Treball (?) l'Institut d'Orientació Professional (?) Bella tasca constructiva.

Es veu que deuen pensar: fora alcoves! Passat per la censura militar.

* * *

En Manuel Carrasco ha estat indultat. De Burgos, ha tornat a Barcelona. Bon vent, haurà dit allà. Benvinguda, haurà dit aquí. Que encara que tot comenci amb B, no és ben bé el mateix.

* * *

Acaba d'éser condemnada una vagabunda, a Paris, amb un total de penes que sumen quatre cents anys d'exili.

Sembla monstruós; però és el menys que es mereixerien certs individus.

* * *

El senyor Benavente, gran llumanera, ha estrenat un drama (drama, eh? entesos!) que es diu *Más allá de la muerte*.

Què diu, que no sap què hi ha més enllà de la mort? Nosaltres si que ho sabem: el judici; i aleshores ja passarem comptes.

* * *

Els diaris estrangers, la gran premsa de Washington refereix com a espectacle extraordinari el d'un aviador que salta d'un aeroplà a un altre.

Aquesta gent no deu haver vist ases a volar, que s'estranya d'aquestes coses. Nosaltres, que hem vist el salt de l'Aunós...

* * *

Un diari afirma que el problema de la ràbia a Barcelona és de molt de compte.

(Aquest número ha passat per la censura militar).

* * *

Amb el bandejament de la monarquia turca, s'ha plantejat un gran, gravíssim problema: el del Gran Eunuc.

Què en farem del Gran Eunuc? la gent es pregunta. El Gran Eunuc, que cal no confondre amb gran pocavergonya, com amb altres individus podria molt ben passar, el Gran Eunuc ha davallat, de la més alta categoria, després de la del rei, a la condició d'un moble vell, completament inútil, inservible: allò que es diu una regadora troçada.

Ma; quina fi que se li espera, al Gran Eunuc!

* * *

Ha desaparegut un escriptor xilè. La seva dona ha rebut una lletra en la què hom li diu:—*"Tu marido está encerrado bajo siete llaves"*.

Manoi; quina censura!

* * *

La ganiveteria del Zar de les Rússies (composta de 600 ganivets; per què tants ganivets?) ha estat mal venuda a Londres.

Trista fi de dinastia!

* * *

Llegim: — "A Lima, festa blanca, festa de la flor, festa del llibre, festa de les joguines".

...A Barcelona (això no cal que ho llegim, ho sabem ben bé per veure-ho i tocar-ho), a Barcelona festa...

* * *

Llegim en un diari que a Barcelona ja estan aparellats els telèfons, que va desgavellar la nevadeta d'ara fa pocs dies... total un mes.

Què els sembla si està de broma, aquest diari.

Puix que no suposem que es tracti d'un cas de "sopa".

* * *

Si vols saber, lector, què és cosa bona, et direm EL BORINOT de la setmana entrant. Ja ho veuràs.

* * *

En Carles Jordà ha estat exiliat a Casp.

Comentari? Casp!

Naturalment, qualsevol en fa, quin compromís!

* * *

—Ves, una altra despesa ara: fes-te un vestit per a anar a votar.

—I ara! que regueu el vi?

—Si, perquè creixi.

Un elefant ha mort, un elefant! Un elefant de cent dinou anys, en plena joventut. Aquest elefant es deia "Rosita".

(Recomanariem a les nostres amables, simpàtiques i boniques llegidores, que s'abstinguin de donar-se aquest nom de bèstia).

Pesava 3,200 kilos. No deixen d'ésser 3,200 kilos d'animal. De tota manera, a nosaltres, que en coneixem, que, d'animal, en tenen molt més de 3,200 kilos, no ens fa gaire impressió.

Ha estat arrencada la pell de l'elefant per posar-la en una... vitrina.

L'embaum del seu cadàver ha estat arrastrat al canyet per quatre altres elefants.

Tot això s'ha esdevingut a Huelva.

Ah, no haviem dit que l'elefant ha mort d'una engina de pit... un empatx de vanitat, com si diguéssim.

* * *

Ha estat sorpresa una partida de llet (uns quants cents litres) en males condicions, i ha estat llençada a la claveguera. Molt bé!

Es el que s'hauria de fer-se amb certs individus. Oi?

* * *

A Washington un modest ciutadà, que es deia un nom usual i corrent, ha pogut comprovar que era descendent del Faraó d'Egipte, Radamés IV, i ha demandat canvi de nom. El Tribunal li ho ha concedit.

Coses de la vida... N'hi ha que són porquets i duen nom de persona. Caldrà que un dia o altre es diguin pel seu nom.

* * *

Als Estats Units ha esdevingut freqüent el cas d'individus que es presten a la transfusió de sang; de manera que alguns s'ho han pres com a sistema, per guanyar algun dòlar: un negoci nou.

Tanmateix això no és veure-hi bé. El millor negoci és el vell, que consisteix en xuclar la sang d'altri.

* * *

Salvem la Rambla, no toqueu la Rambla!... L'opinió s'ha remogut, l'opinió vibra. S'han fet, es fan nombroses votacions: totes absolutament es decanten a què sigui conservada l'estructura tradicional.

Que ens permetrien un consell? Que es deixin de votacions, si volen guanyar. Mirin la U. M. N.

CORRANDES

Un perdut no té tabac,
i té ganes de fumar;
posant-se un llumí a la boca,
diu a un que està fumant:
—Que em farà el favor d'un cigar,
per aquest llumí apagat?

* * *

A aquest carrer n'hi ha una,
no dic ni qui ni qui no,
s'amaga les botifarres
entre cotilla i gipó.

* * *

Tota noia que és bonica
més valdria que no ho fos;
és com la poma madura;
se la volen menjar tots.

* * *

A Colldejou venen bledes;
a Llabaria, espinacs;
a Capsanes venen noies;
per deu cèntims tres manats.

EL POBLE

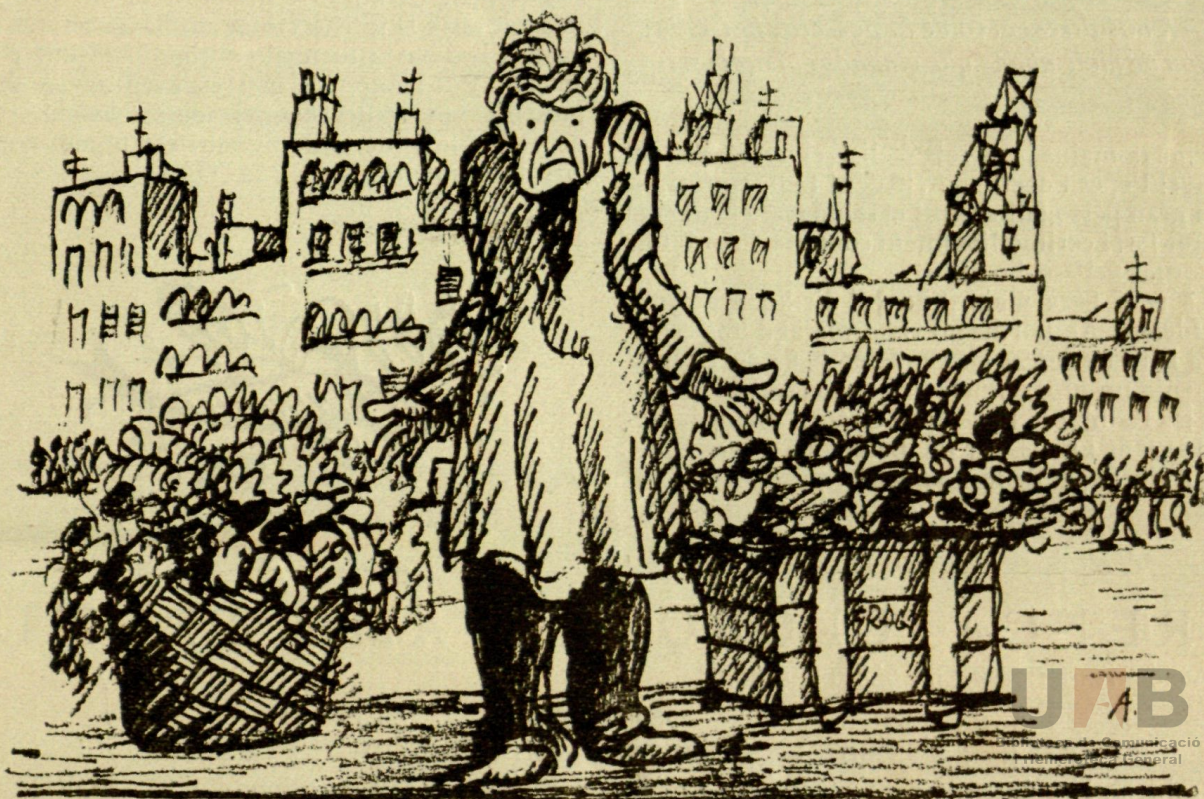
TIPUS POPULARS

PASSANT revista de la galeria de companys il·lustres que en dies preferits aconseguírem l'aurèola de la immortalitat barcelonina, n'he trobat dos més que, junt amb el que subscriu, amb tota la galantia deguda als simpàtics lectors de EL BORINOT, compartirem els llors de la popularitat, formant la segona col·lecció de tipus populars de les derrereries de la Barcelona vuitcentista.

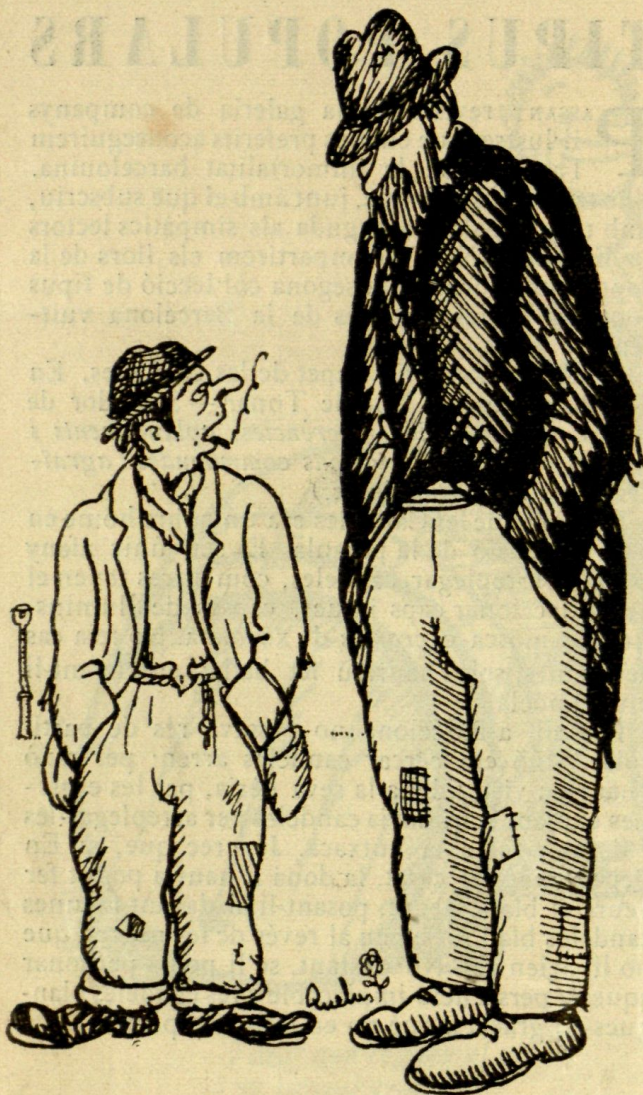
¿Qui no recorda En Pepet de les Candeles, En Pep Borratxo i el Noi de Tona? — Servidor de vostès. (*Presentació, reverències, aplaudiments i visques en gran. Salutacions commogudes i agràides a tota la concurrència.*)

En Pepet de les Candeles era un pobre home en tota l'extensió de la paraula. El seu únic afany era el d'arreplegar candeles, com altres tenen el de col·leccionar caps i cues, capses de llumins, ales de mosca o cromos de xocolata. No feia cas de res més; sols l'hauríeu fet ballar ensenyant-li una candela.

Per ell a Barcelona no passava res de particular, sinó era cercar candeles arreu; per això l'hauríeu vist, fidel a la seva dèria, per les esglésies expiant si hi havia candeles per arreplegar-les i ficar-se-les a la butxaca. Jo crec que, si En Pepet s'hagués casat, la dona li hauria pogut fer veure el blanc negre, posant-li al davant algunes candeles blanques; ben al revés de les negres, que no li deien res. No obstant, se li podia perdonar aquesta persecució implacable a les candeles blanques en gràcia a què no en treia cap profit.

—Ves, diuen que ho venc quatre vegades més car; també em costa el doble.

—A nosaltres, això de la pesseta, ja ens preocupa de molt abans que vingués el Directori.

Fins la mainada es reia d'ell i el cridaven pel carrer: Pepet Pepet!..... ¡Adéu! I ell, com si fos una gran personalitat, qui el saludava, es treia el barret fort i cerimoniosament contestava amb tota seriositat: —Passi-ho bé!

La seva festa major, no cal dir-ho, era per la Candelera. Aquell dia no vivia, anant d una església a l'altra a cercar les candeles beneïdes. Quan en tenia un gros pomell, les passejava triomfant per les Rambles i Passeig de Gràcia; essent la riota de grans i petis, car tot Barcelona sabia la mania d'En Pepet de les Candeles.

TRENCA CLOSQUES AMB PREMIS

Solució a l'anterior: —En què ho fan molt bé.

Número 3

En què s'assembla, el senyor Sala, a la lluna de València?
La solució al número vinent. —Als qui ho endevinin els serà regalat un número d'EL BORINOT.

Fer la meua història és més difícil per a mi que fer la dels meus il·lustres companys de popularitat; per això sols n'apuntaré les causes, deixant que un altre faci el meu elogi.

Com ja ho diu el meu nom, vaig obrir l'ull a Tona, en la plana de Vich. Enamorats, els meus pares, de la meua vivó d'infant, i gràcies a la protecció d'un oncle patern, molt influent en el poble, vaig passar la meua infantesa en un *dolce far niente* encisador; mimat i condescendit per tots, vaig arribar a gran sens que ningú no em fes llaurar a la rega; les meves procacitats d'infant s'agregaren de tal manera, que un dia el meu pare em cridà a l'ordre.

—Jo no en sé, de treballar com vós, li vaig respondre; jo sols sé fer discursos; per tant, doneu-me el que em toca i ja trobaré manera de guanyar-me la vida.

Així començà la meua vida d'arrencar queixals, de terror de la mainada, de conquistador, de xerraire; no hi ha poble de Catalunya que jo no conegui, festa major a la que no hagi assistit, problema del que no n'hagi fet un discurs. Fou tan gran la meua fama en aquest ram, que un tranquil publicà:

«El discurs del Noi de Tona,
ple de bones intencions,
perquè el voti Barcelona,
quan es facin eleccions».

Així era, en efecte, que a xerraire ningú em guanyava. Aquesta i la d'arrencar queixals eren les meves ocupacions predilectes.

Durant molts anys he estat l'home més popular a Catalunya. Ara no sóc ni ombra de mi mateix; sols em resta la satisfacció de no haver fet res de profit i la d'haver fuetejat a tothom clavant cops de cec a tort i a dret. El meu esdevenidor no se'm presenta tan rialler com el temps passat: vell, pobre i oblidat de tothom, com els homes populars de tots temps. — NOI DE TONA.

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Sortirà els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

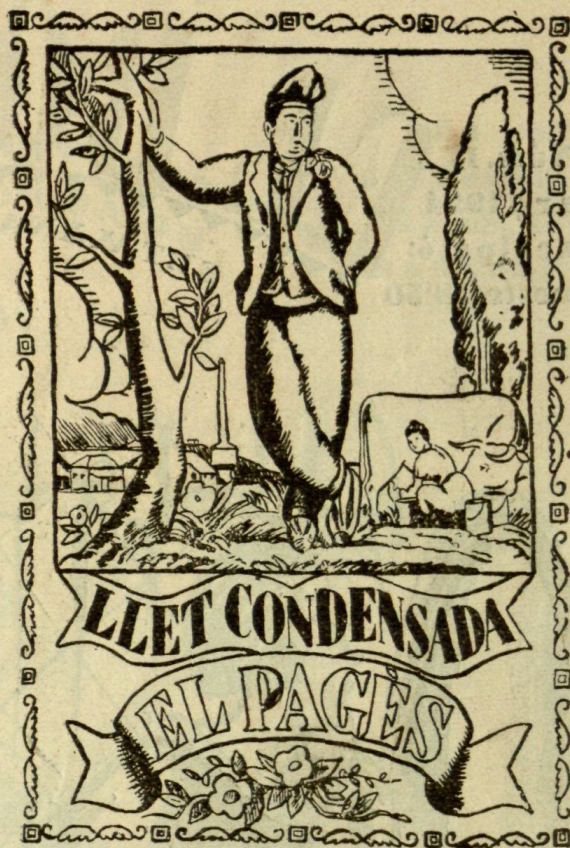
Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

El primer volum sortirà el dia 21 d'aquest
mes i és «LAURA O EL SEGELL ROIG»
d'A. de Vigny; traduïda per CARLES RIBA,
amb una portada d'En Segrelles.

Administració:

JOAN GOLS—Consell de Cent, 414

Telèfon 437

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II - Núm. 17
20 març 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon.
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LA NOVA LLEI

Una candidata, preparant-se per a la campanya electoral.